

„Meddig tartasz még bizonytalanságban bennünket?”

Ilyenkor, áprilisban, csupa erőtől, újulástól duzzadó az erdő. Telve újakezdéssel, lendülettel, bátorsággal, előretöréssel. A zöldek még zöldebbek lesznek, és a virágok színei egyre káprázatosabbak. A nap élesebben süt, a hirtelen viharok jobban tépáznak. De a növekedést mindez nem állíthatja meg, sőt mintha még fokozná.

Ülök kicsit csendben eme tobzódásban, ahol minden nap történik valami változás, egészében mégis ugyanaz az erdő marad. Nem lép ki a kereteiből, de azon belül a sokféleség rengeteg formáját hozza létre. Hagyom, hogy hasson rám, és átfőmáljon a teremtés ezen szeglete. Érzem a bőrömön a szelet, arcomon a napfényt vagy a kis esőcseppek puha érintését. Ezek a természet legkedvesebb és legélvezetesebb érintései számomra. Milyen sokat lehet tanulni az erdőtől! Honnan tudja, hogy jó-e vagy sem, ahogy növekedik egy fa? Csak teszi a dolgát nesztelenül, és egyszer csak több ölnyire magasodva borul a fejünk fölé. Nem kérdi: miért, hová, merre, meddig?

Én pedig folyton csupa kérdés vagyok. Válaszokat keresek. Van, mikor találok, és van, amikor nem. Néha nehéz elfogadnom, hogy sok választ csak „odaát” vagy később fogok megkapni. Most és rögtön szeretném, mint ahogy a világ sugalmazza. De a belső bizonyosság, amivel növekedni lehet, mint a fák, az a nem kívül található, nem kicsikarható, nem sürgethető.

Az érik és erősödik legbelül. Időt kell hagyni neki.

Kérlek, Uram, adj nekünk sok apró érést és növekedést bensőnkben, hogy fel tudjunk majd érni a legfontosabb és legigazabb válaszokhoz!

Vincze Katalin, Kis Vidám Csapat közösség